

KOP OMHOOG EN BUIK NAAR VOOR

Een blijspel in drie bedrijven

door

LEO VAN TILBORG

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Grote Koraalberg 4 – 2000 ANTWERPEN
Tel: 0 33 66 44 00
E-mail: info@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KOP OMHOOG EN BUIK NAAR VOOR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **LEO VAN TILBORG** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/1993/0220/078
ISBN 9789038502786

Copyright: © Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(5 dames - 4 heren)

ANTOINE: Mid-veertiger, gezellige familie vader die er wel zijn eigen ideeën op na houdt. Is gewoon altijd zijn zin te krijgen, maar verliest de pedalen als er iets onverwachts gebeurt. Veel gevoel voor zijn eigen humor.

EUGENIE: Zijn echtgenote, staat wat in de schaduw van haar man, maar laat toch regelmatig voelen dat ze ook wat te zeggen heeft. Staat heel wat meer met haar voeten op de grond dan haar echtgenoot.

ETIENNE: Vriend des huizes, zeer verzorgde veertiger. Nooit niet veel tijd gehad voor het andere geslacht vermits hij altijd met zijn zaak bezig was. Door zijn schijnbare hulpeloosheid laat hij wel veel vrouwenharten sneller kloppen.

MARTINE: Twintigjaar. De dochter, heeft al veel meer levenswijsheid dan haar ouders vermoeden. Prettige, opgewekte verschijning.

ODILON: Jongeman die zich veel dommer voordoet dan hij is. Dit komt nu eenmaal beter te pas in de verhouding met zijn ouders.

ANGELE: Gefrustreerde matrone die opgescheept zit met een sul van een echtgenoot en een werkloze zoon. Ziet daarom minachtend neer op andere mensen en probeert zich beter voor te doen dan ze is.

GUSTAVE: Sul van een vent die enkel zijn mening durft te vertolken als hij gedronken heeft.

VERKOOPSTER: "Een mens moet toch met iets zijn kost verdienen, nietwaar?"

CHRISTINE: Vrolijke jongedame met maar één wens: de vrouwelijke Eddy Merckx worden.

DECOR

Het geheel speelt zich af in een huiskamer. Er staat een salon bestaande uit een twee- of driezit en twee zetels. Aan de andere kant is er een eetkamer met een ruime tafel en 6 stoelen.

INDELING

Eerste bedrijf: Speelt zich allemaal af op een doordeweekse dag, bij een doordeweekse familie.

Tweede bedrijf: De volgende dag.

Derde bedrijf: Een jaar later.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opengaat ziet men Antoine op zijn hoofd staan, de benen tegen de muur steunend. Zijn dochter, Martine, komt binnen.)

MARTINE: Zeg pa, dat is nu iedere keer hetzelfde. Ik kom binnen en ge staat daar weer met uw voeten omhoog.

ANTOINE: *(Laat zich moeilijk en onhandig naar beneden zakken)* Wel meisje, mijn grootvader zaliger zei altijd: Toineke, zolang dat ge nog op uwen kop kunt staan en dat ge nog geen bompa geworden zijt, zolang blijft ge jong. En voilà, dank zij de muur lukt dat eerste me nog altijd, En vermits er nog geen enkele omhooggeschoten puber in de gaten heeft wat schoon gerief dat gij zijt, ben ik in dat tweede de eerste tijd ook nog gerust.

MARTINE: *(Merkbaar verlegen)* Ge weet dat toch niet zeker hé pa. Dat gaat toch allemaal rapper dan ge denkt.

ANTOINE: Voor zover dat ik weet duurt dat nog altijd negen maanden, dus blijft mijn jeugd nog gegarandeerd een klein jaar voortduren. *(Komt recht en gaat zitten in zijn zetel)*
(Martine zet zich in de driezit dicht bij hem)

MARTINE: Denkt ge nu niet dat dat plezant is... bompa spelen?

ANTOINE: Ja mijn zotteke, dat een keer spelen zal wel best plezant zijn, maar als dat nieuw De Rooverke voor de zoveelste keer op mijn proper broek heeft ge..., dan zal de lol er wel af zijn.

MARTINE: Zeg pa, daar bestaat zoiets als pampers zenne.

ANTOINE: Ik weet dat, gij weet dat en 90 procent van de Belgische bevolking weet dat, maar zo een vers gefabriceerd stukje mens zal wel een gaatje vinden om toch een straaltje op mijn kostuumpje te produceren.
(Er wordt gebeld)

ANTOINE: Daar zal den Tienne zijn. Doet gij eens open?

(Martine staat op en gaat opendoen. Zij komt binnen met een veertigjarige, goed uitziende man. Deze voelt zich blijkbaar thuis, want hij laat zich onmiddellijk op de zetel naast Antoine zakken.)

En, wat voor weer is het buiten?

ETIENNE: Heel droog, ik hoop dat het hier binnen rap wat natter wordt,

ANTOINE: Een waterke?

ETIENNE: Wablieft!

ANTOINE: Ik vroeg of dat ge een waterke moet hebben.

ETIENNE: Dan heb ik toch goed verstaan. Zijt gij op regime? Speelt dan maar een solo slim want den deze doet niet mee. *(gaat zitten op driezit)*

ANTOINE: *(Lachend)* Allé, als ik van U dan toch gene deftige mens kan maken dan kunnen we beter eens goed zondigen. Martineke zie eens in de bar of daar nog een goed fleske rode wijn staat.

MARTINE: *(Naar bar en kijkt)* Sterke drank genoeg om in Siberië wakker te blijven, maar wijn... *(kijkt nog eens goed)* neen.

ANTOINE: Dan zal ik er eens een goede uit de kelder halen, want als ik U daar voor stuur is er veel kans dat er wijnazijn op tafel komt.

(Antoine gaat naar de deur, Etienne en Martine bekijken elkaar heimelijk Bij de deur draait Antoine zich opt.)

Tinneke een goede vriend is een zeldzaamheid. Den Time is meer dan dat, dat is als het ware een broer voor mij. Onthoudt dat goed, als ge zo een kameraad hebt dan moet ge hem verzorgen. En daar hebt ge geen pamper voor nodig.

(Antoine op)

MARTINE: Dat gaat hier in de komende dagen nogal een feest worden. *(zuchtend)*

ETIENNE: Waarom denkt ge dat?

MARTINE: Waarom denk ik dat? Toen ik daarstraks binnenkwam kreeg ik dat verhaaltje van bompa over jong blijven nog eens voorgeschoteld. *(Declameert)* "Als ge nog op uwe kop kunt staan, en nog geen grootvader bent..."

ETIENNE: Jaja, maar...

MARTINE: Nee, nee maar. Ik zal hem eens vertellen dat zijn dokter gebeld heeft dat zijn bloeddruk te hoog is en dat hij best met zijn voeten op de grond blijft staan, en als hij dan bijna meurg is vertel ik hem dat er binnenkort een nieuw De Rooverke bijkomt met de handtekening van zijn beste vriend Etienne op de buik. Dat is dan knock out in de eerste ronde. Als hij dan terug bijkomt denk ik dat wij best met ons getweeënhalf op het vliegtuig naar Papoea Nieuw Guinea zitten.

ETIENNE: Dus gij denkt dat hij dat slecht gaat oppakken.

MARTINE: Als beste vriend zijt gij toch ook geen toonbeeld van mensenkennis zenne.

(Antoine komt terug op, een fles wijn koesterend)

ANTOINE: Ziet dit klein boeleke eens schoon in mijn armen liggen. En dat doet alleen maar pipi als ik er het stoppeke uittrek. *(Antoine zet zich neer in zijn zetel en begint de fles zorgvuldig te ontkurken)* Tinneke, neemt gij de glazen eens, dan kan ik laten proeven wat voor godendrank ik in mijn kelder heb liggen.

MARTINE: Komt in orde pa. *(Brengt glazen en zet zich neer in de driezit)*

ANTOINE: Op zo'n momenten is het leven toch schoon hé. Ik in de fleur van mijn leven, mijn dochter en mijn beste vriend gezellig hier bij mij, en daarbij een goed fleske wijn. *(Schenkt in)* Dat mijn vrouwke boodschappen is gaan doen, is daarbovenop nog een grote meeval. Ons Eugenie is een heel braaf mens, maar alcohol drinken voor acht uur dat vindt zij nog altijd een schandaal.

ETIENNE: Als dat geen gewoonte wordt, kan dat weinig kwaad hé.

ANTOINE: *(lot Martine)* Voilà, gelijkgestemde zielen vinden mekaar toch altijd hé.

MARTINE: Ja pa, maar ik denk dat den Etienne feitelijk kwam om eens met u te klappen.

ANTOINE: Natuurlijk komt die eens met mij klappen. Hij kan toch moeilijk komen om hier met mij te zwijgen hé.

ETIENNE: Ja maar het is een serieus gesprek.

ANTOINE: Geen probleem, een plezant gesprek, een serieus gesprek, bij mij bent ge altijd aan het goede adres. Feitelijk heb ik spijt dat wij nooit geen familie geworden zijn.

(Etienne verslikt zich in zijn wijn, Martine schrikt)

ANTOINE: Wel dat had toch gekund hé. Als gij nu een zoon had en ik heb ons Martine, dan zat het er toch in. Maar ja, 't heeft niet mogen zijn. *(tot Martine)* Onze maat hier is enkel verliefd geworden op zijn KMO, en daar komen geen kinderen van. Genoeg over dat onderwerp, straks heb ik tranen in mijn ogen en dan denkt ons Eugenie dat ik weer teveel op heb.

ETIENNE: Ik denk dat ik maar eens opstap.

ANTOINE: Na één glaasje wijn?

ETIENNE: Ja...ik heb thuis nog veel werk liggen.

ANTOINE: Maar daarjuist zei ons Martine dat ge eens wou klappen.

ETIENNE: Klappen...? Wel ja, ik wou eens klappen over... wanneer we tijd hadden om nog eens te klappen... zomaar hé. *(Etienne recht, maakt aanstalten om door te gaan)*

ANTOINE: Als ik U zo hoor uitleggen is het beter dat ge na één glas wijn opstapt.

(Antoine recht, begeleidt Etienne tot aan de deur en gaat mee naar buiten Martine neemt de lege glazen van de tafel, Antoine terug binnen)

't Is toch een speciale, hoe komt hij er op?

MARTINE: *(binnensmonds)* Dat was geen probleem.

ANTOINE: Zei je iets Tinneke?

MARTINE: Neenee pa. Ik was hardop aan het dromen.

ANTOINE: *(lachend)* Als ge overdag droomt, vraag ik mij af wat ge 's avonds doet.

(Deur open, Eugenie komt binnen, zwaar beladen. Antoine bekijkt haar, maar steekt geen vinger uit om haar te helpen)

ANTOINE: Gaat het schatje?

EUGENIE: *(Zet alles op de tafel neer en ziet hoe Martine met de lege glazen naar de keuken gaat)* Ik zie dat ge al in feeststemming zijt. Drinken is gemakkelijker dan een poot uit steken zeker.

ANTOINE: Ik weet niet. Ge moogt dat niet onderschatten hé. Van een goed glas genieten vergt een zekere inspanning.

EUGENIE: Als ik u vanavond uw eigen eten laat koken en uw eigen afwas laat doen hebt ge voor vandaag inspanning genoeg. Vrije tijd is alleen voor mannen gemaakt zeker?

ANTOINE: Een wijze maatregel.

EUGENIE: Als het de bedoeling is om vanavond in de garage te slapen, zijt ge goed op weg.

ANTOINE: *(Staat op en neemt haar vertederend vast)* Ge kent mij hé. ik lach en zwans graag. Zet u nu maar eens in de zetel en laat Toineke u vanavond eens verwennen.

EUGENIE: Charmeur, van uw pluimen zijt ge al wat verloren, en uw buikje staat al wat ronder, maar uw ogen dat zijn nog precies dezelfde waar ge mij toen mee aan de haak hebt geslagen.

ANTOINE: Dat komt omdat gij in al die jaren nog niets veranderd bent.

(Ze nemen elkaar innig vast)

MARTINE: *(Komt op uit de keuken)* Die mensen van de derde leeftijd kan ik toch niet volgen hoor. Als ik daarjuist naar de keuken ga dreigt hier een nieuwe Golfoorlog en nu is het bijna een heruitgave van Love Story.

ANTOINE: Derde leeftijd, derde leeftijd. Ik zal u eens over mijn knie leggen, dan zult ge eens voelen wat derde leeftijd is. ik sta nog zonder problemen op mijne kop...

MARTINE:...en ge zijt nog geen bompa. Om de drie jaar maakt zelfs Michael Jackson een nieuw plaat.

EUGENIE: Pas op, op zijne kop staan dat kan hij nog, maar dansen zoals Michael Jackson... *(af naar keuken)*.

ANTOINE: Wat is iedereen weer geestig vandaag.

EUGENIE: *(roepend vanuit de keuken)* Trekt eens een proper hemd aan, we krijgen volk vandaag.

ANTOINE: 't Is niet waar hé. *(laat zich vallen in zijn zetel)*

EUGENIE: *(in deuropening)* Jawel, ik ben bezig met een lekkere koude schotel.

ANTOINE: Mag ik ook nog weten wie er komt?

EUGENIE: Natuurlijk, Angéle en Gustave.

ANTOINE: En daar spreken wij al zeven jaar niet meer tegen.

EUGENIE: *(lot bij Antoine)* Vanmiddag kwam ik Angéle toevallig tegen in de GB. *(tot haar dochter)* Martine, ga in de keuken eens naar het eten zien.

MARTINE: Wat moet ik daar gaan doen?

EUGENIE: Zien of er niets aanbrandt.

MARTINE: Aan een koude schotel?

EUGENIE: Tinneke, luister nu eens voor één keer.

MARTINE: Fluit maar als ik terug mag binnenkomen hé. Grote mensen noemen ze dat.

(Martine af naar keuken)

EUGENIE: *(op leuning bij Antoine)* Angéle had haar zoon bij. Een grote, propere jongen die hoger studies heeft gedaan.

ANTOINE: Geweldig! Omdat Angéle en Gustave per ongeluk een zoon op de wereld hebben gezet die volgens jou de vereiste lengte heeft, moeten wij een hele avond met die Vlaamse primitieven doorbrengen.

EUGENIE: Ge vindt het zelf tijd dat Martine een vaste vriend heeft.

ANTOINE: Ja, maar bij mij is er één verschil. Ze mag hem zelf zoeken.

EUGENIE: Daar heeft dat kind geen tijd voor.

ANTOINE: En wat voor job heeft uwe superman?

EUGENIE: Op het ogenblik nog niets, maar hij heeft een diploma... Hij heeft zelfs in Amerika gestudeerd.

ANTOINE: Dan heeft hij nog niets anders bewezen, dan dat hij een hoog ontwikkelde dopper kan worden.

EUGENIE: *(recht)* Negatief ingesteld zijn is gemakkelijk.

MARTINE: *(vanuit keuken binnen loerend)* Is de kust veilig?

ANTOINE: Kom maar binnen kind. Ge hebt straks nog reden genoeg om u in de keuken te verstoppen.

MARTINE: *(op uil keuken)* Ah, gaan jullie een broertje maken.

ANTOINE: Ons ma wil wel forceren dat ik een zoontje krijg, maar een broertje van u kunt ge dat moeilijk noemen.

EUGENIE: Lacht er maar mee, Als ge er maar voor zorgt dat ge U vanavond gedraagt. (*af naar keuken*)

MARTINE: Mag ik mee lachen pa?

ANTOINE: Neen kindje, anders is de verrassing voor vanavond bedorven,

MARTINE: Ge maakt me anders nieuwsgierig. (*achter haar vaders zetel*) Kunt ge geen klein hintje geven?

ANTOINE: Hebt gij ooit gedroomd van een ridder op een wit paard?

MARTINE: Ja.

ANTOINE: Droomt dan maar rustig verder want ik heb niet de indruk dat die vanavond gaat komen.

(*Er wordt gebeld*)

Verdomme, daar zijn ze al. En ik heb die proper kleren van ons Eugenie nog niet aan. Martineke, ontvangt gij de mensen maar, ik ben binnen twee minuutjes terug. (*Antoine af naar slaapkamer*)

(*Martine gaat opendoen, twee veertigers en hun twintigjarige zoon komen binnen.*)

GUSTAVE: Wel wel, wat zijt gij gegroeid.

ANGELE: En groot geworden.

GUSTAVE: Vroeger zat gij altijd op mijn schoot.

ANGELE: Maar nooit niet lang hé Gustave, want ze sprang er altijd direct af.

GUSTAVE: (*naar driezit*) Angéle laten we ons hier eens zetten. Dat braaf kind zal ons wel eens een borreltje inschenken.

(*Gustave en Angéle zetten zich neer, de zoon staat nog altijd bij de deur*)

EUGENIE: (*Op uit keuken*) Aha, jullie zijn er al, dat is goed nieuws.

GUSTAVE: Waar ik werk, in de Zoologie, daar zijn wij altijd op tijd. Die beesten moeten hun eten op het juiste uur hebben. Over eten gesproken, vertel eens, wat wordt het... een kreeftje, scampikes, een tongeske, ik rammel.

MARTINE: Een koude schotel.

GUSTAVE: Lap, dat valt tegen. Had ik dat nu geweten, dan had ik vanmiddag gekookt gegeten. Als wij iemand vragen om te komen eten, geven wij nooit een koude schotel. Maar ja... 't zal ook wel smaken.

EUGENIE: (*even de kluts kwijt*) En.. de zoon is er ook bij.

ANGELE: Oh ja natuurlijk, ge hebt vanmiddag minstens tien keer gezegd dat ik die moest meebrengen.

MARTINE: (*vernietigende blik naar haar moeder*) Maar hij is dan wel zijn wit paard vergeten!

EUGENIE: Een borreltje?

ANGELE: We hadden het daarjuist al zelf gevraagd aan uw dochterke, maar ze zal het vergeten zijn.

MARTINE: Ja met dat getater van uwe zoon, was het helemaal uit mijn gedachten gegaan. (*naar bar*) Wat mag het zijn?

GUSTAVE: Hebt gij Glenfiddich whisky?

MARTINE: Neen, Black and white.

GUSTAVE: En Gordon's gin?

MARTINE: Ik denk niet dat we dat nog in huis hebben.

GUSTAVE: Misschien Bokma?

MARTINE: (*brutaal*) Weet ge wat ge doet, komt hier de etiketten lezen, dan weet ge het ineens.

EUGENIE: Martine!

GUSTAVE: Och laat zitten, met onze Odilon hebben wij ook zo een periode gehad.

MARTINE: Odilon!? (*proest het uit*).

EUGENIE: (*kwaad*) Martine ga uw vader halen, en onmiddellijk.

(*Martin af Gustave tot bij bar, keurend*)

Odieleke, kom er bij zitten jongen.

ANGELE: Ja Odilon zet u hier maar bij. (*tot Eugenie*) Hij is nog wat onwennig, maar dat betert wel.

(*Odilon zet zich op eenzigt*)

GUSTAVE: (*met fles en glazen*) Dat hier lijkt me nog wel te doen. 't Is wel mijn merk niet, maar ja... (*gaat zitten en schenkt zichzelf en zijn vrouw een flinke borrel in*)

EUGENIE: Ik zal de tafel eens dekken, doe of ge thuis zijt.

ANGELE: Zeg Eugenie, weet gij dat onze Gustave nu al verantwoordelijk is voor 37 dieren. En zo maar niet de minste hé.

EUGENIE: (*tafel dekkend*) Ja Gustave is nooit bang geweest om de handen uit de mouwen te steken.

ANGELE: Werkt Antoine nog altijd op dat firmake?

EUGENIE: Op den Bell?

ANGELE: Ja, dat wou ik zeggen. Dat kan toch niet gezond zijn hé. Onze Gustave is altijd in de buitenlucht.

EUGENIE: Ja, maar Toine die heeft daar veel verantwoordelijkheid, zo is..

ANGELE: Verantwoordelijkheid? Op den Bell? Als ge voor 37 beesten moet zorgen, dat is verantwoordelijkheid, hé Stafke.

GUSTAVE: (*heeft zich ondertussen al regelmatig bijgevuld*) Ja, ze rekenen op mij, ze vertrouwen mij, maar af en toe moet ge ze laten voelen wie den baas is. En dat ben ik.

(*Antoine op, steekt zijn hemd nog in zijn broek*)

ANGELE: Hoort ge dat Eugenie? Onze Gustave is den baas.

ANTOINE: Dat kan ik hier niet zeggen. Hoe is het ermee?

ANGELE: Amaai gij zijt veranderd. Hadt gij vroeger nu ook zo weinig haar? Hoe dat een mens op zeven jaar zo kan veranderen hé.

ANTOINE: Al verlies ik al mijn pluimen, dan heb ik er uiteindelijk nog meer dan sommige mensen hersenen.

EUGENIE: Komaan aan tafel mensen. Odilon, gij kunt hier naast ons Martine zitten. En... Tokie zet gij u naast Gustave, dan kunt ge samen wat spreken over vroeger.

ANTOINE: (*face publiek*) Ooooh, dat gaat plezierig worden.

EUGENIE: *(naar keuken)* Binnen een minuutje staat alles op tafel.

(Martine volgt om te helpen. Iedereen zet zich aan tafel, er valt even een benauwde stilte. Gustave heeft zijn fles meegenomen en schenkt zich regelmatig bij)

ANTOINE: En Emiel jongen,...

ANGELE: Odilon.

ANTOINE: Odilon? Ocharme! Wel Odilon, gij hebt dus gestudeerd?

ANGELE: Ja, onze Odilon heeft ne Christmas tree behaald in Amerika.

ODILON: Een business degree ma.

ANGELE: Odilon zwijgt nu eens, wie is het aan het uitleggen, gij of ik.

ANTOINE: *(cynisch)* Wel wel, dan zal dat wel geen probleem zijn om hier aan de slag te geraken.

ODILON: Zo gemakkelijk is dat nu...

ANGELE: Zwijgt gij. Dat altijd in de reden vallen hé. Och werk vinden dat kunt ge overal, maar onze jongen mag zo maar niet het eerste het beste aannemen. Selecteren, kiezen.

EUGENIE: Hier zijn we ermee. *(komt op met een grote vleesschotel en zet ze op de tafel)* Mensen, tast toe, laat het u smaken.

(Martine komt ook binnen met Frans brood, iedereen zet zich)

GUSTAVE: *(reeds duidelijk aangeschoten, de fles naast zich)* Ik zal hier eens een stukje van nemen, wat is dat?

EUGENIE: Paarden gerookt vlees.

(Gustave begint te snikken)

ANGELE: *(verontwaardigd)* Dat hadt ge nu niet mogen doen.

EUGENIE: *(onthutst)* Wat?

ANGELE: Gisteren is in de Zoo zijn lievelingspaardje gestorven.

GUSTAVE: *(snikkend)* Onze Blacky. Tien jaar aan een stuk heb ik zijn kot gekuist, tien jaar aan een stuk, en zo ineens... weg Blacky.

EUGENIE: Hoe erg, maar dat kon ik toch niet weten hé Angéle.

ANGELE: Neen, maar ge hadt toch beter kunnen oppassen.

ANTOINE: *(zijn lach verbijtend)* Dat vind ik ook.

EUGENIE: *(werpt hem een vernietigende blik toe)* Misschien een stukje hesp Gustave?

(Gustave begint nog harder te snikken)

ANTOINE: Niet zeggen, niet zeggen. Bella, zijn tamme koeien ook dood?

ANGELE: Neen, meneer! Onze Staf is absoluut allergisch aan hesp. Daar krijgt hij enorme uitslag van.

MARTINE: *(geprikeld)* Ik heb ook zo van die dingen waar ik uitslag van krijg.

EUGENIE: Martine!

ANTOINE: Van de mayonaise zou ik dan ook maar afblijven, want daar zijn heel wat eieren ingedraaid, wie weet wel van een kip uit uw kennissenkring.

EUGENIE: Antoine!

ANGELE: Komen wij hier nu om met ons voeten te laten spelen?

ANTOINE: Vragen jullie dat aan mij?

EUGENIE: (*verontschuldigend*) Angéleke, ge moet daar niet op letten, onze Toine heeft altijd van die flauwe grappen.

ANGELE: Ik had toch een heel andere ontvangst verwacht.

EUGENIE: Eet rustig voort, zij zullen zich wel gedragen, is het niet? (*verwijtende blik naar Antoine en Martine*)

GUSTAVE: (*duidelijk aangeschoten*) Voilà, vergeven en vergeten. Maar dat fleske hier is leeg, kunnen jullie dat nog eens vullen.

MARTINE: (*staat op*) Het merk speelt nu zo geen grote rol meer zeker?

EUGENIE: (*vlug*) En Angéle, ge zijt wel fier op uwe zoon zeker?

ANGELE: Ja, met kinderen moet ge geluk hebben. (*blik op Martine*) Natuurlijk hebben wij onze Odilon een goede opvoeding gegeven, dat scheelt natuurlijk veel.

EUGENIE: En aan sport doet hij ook hé.

ANGELE: Jaja, bij ons in de bridgeclub is hij al drie jaar na elkaar kampioen.

(*Martine zet zich terug aan tafel, ze plaatst een nieuwe fles met een bons voor Gustave op tafel*)

EUGENIE: Formidabel hé Martineke?

MARTINE: Ja, het wereldrecord verspringen verbleekt erbij.

GUSTAVE: (*heeft zich al dadelijk bijgeschonken uit de verse fles*) Onze Odilon verspringen? Hij krijgt met moeite zijn benen omhoog.

EUGENIE: (*sussend*) Dat is alleen een kwestie van oefening. Iedereen heeft zijn specialiteiten.

(*Er wordt gebeld*)

ANTOINE: Nog meer bezoek? We hadden beter een zaaltje kunnen huren.

EUGENIE: Martine, ga eens zien wie het is en stuur ze maar wandelen. (*Martine af*) Nu we zo gezellig onder ons zitten, moeten ze nog maar eens terugkomen.

(*Martine terug op niet Etienne*)

ETIENNE: Ik dacht ik spring nog maar eens binnen.

EUGENIE: Het komt wel niet erg goed uit want...

ANTOINE: Jawel, het komt wel goed uit. Een goede vriend komt nooit ongelegen. Neem een stoel en zet 'u erbij. De mensen hier zijn Angéle en Gustave met hun zoon Odilon.

ETIENNE: Misschien kan ik toch beter...

ANTOINE: Gaan zitten.

(*Etienne zet zich. Er valt een ongemakkelijke stilte, sommigen maken aanstalten om iets te zeggen, wanneer de aandacht naar hen uitgaat zwijgen ze echt*)

ANTOINE: Als niemand zijn mond open doet zal ik wel de animator spelen. Woarde landgenoten...

EUGENIE: Moet gij nu altijd en overal de flauwe plezante spelen? Wel Tienne, Angéle en ik zijn oude schoolvriendinnen.

GUSTAVE: (*reeds goed dronken*) Van 't school.

EUGENIE: We kwamen elkaar vanmiddag tegen in de GB...

GUSTAVE: In de winkel.

EUGENIE: (*boze blik op Gustave*) En we besloten nog eens bijeen te komen.

GUSTAVE: Allemaal samen.

EUGENIE: (*duidelijk geïrriteerd*) En ze hebben hun zoon meegebracht.

GUSTAVE: 'k Moest wel.

EUGENIE: (*ingehouden, maar boos*) En dat is een hele knappe jongen...

GUSTAVE: Die niet van 't straat geraakt.

ANGELE: Gustave, 't is al goed hé.

EUGENIE: En Odilon heeft gestudeerd...

ANTOINE: (*komt onverwacht tussenbeide*) Voor Christmas tree en dat is genoeg voor ons Eugenie om hem aan ons Martine te koppelen.

EUGENIE: Antoine!!!

MARTINE: Pa!!!

ANGELE: Ooooooh!!!

ETIENNE: 't Is niet waar!!!

GUSTAVE: Weer een feest, tof hé. (*begint te snikken*) Ik zie onze Odilon al in de kerk. In zo een schoon lang wit kleed.

MARTINE: Ik word misselijk,

ANTOINE: Gij niet alleen kindje.

MARTINE: Neen pa, ik meen het echt. Ik moet overgeven. (*van tafel weg richting keuken*)

ETIENNE: Ik zal misschien beter even gaan helpen.

ANTOINE: Blijf nu toch zitten. Gij doet precies of het is uw schuld.

ETIENNE: (*Geschrokken*) Dat zeg ik niet, maar...

ANTOINE: Ons Eugenie zal wel even gaan zien. (*Eugenie weg van tafel naar keuken*)

GUSTAVE: Lap, ik denk dat het feest hier gedaan is.

ANGELE: Ja, ik denk ook dat het beter is dat we opstappen.

GUSTAVE: Ik vind het hier anders wel plezant.

ANGELE: Gustave zwijgt, ge zijt zat.

GUSTAVE: Ben ik zat?

ANGELE: Ja.

GUSTAVE: Awel foert dan. Nuchter heb ik toch al niks te zeggen. Laat me dan tenminste mijne zeg doen als ik een stuk in mijne kraag heb.

ANTOINE: Verdomme Staf, gij hebt toch ook uw goede kanten.

ANGELE: Twee handen op één buik, jullie venten zijn allemaal dezelfde.

ANTOINE: Oh, Angéleke, ik wist niet dat gij er al zoveel hebt uitgeprobeerd.

ANGELE: (*recht*) Ik ben hier niet gekomen om mij te laten beledigen.

ANTOINE: Oh neen?

ANGELE: Ik ben hier weg.

ANTOINE: (*sarcastisch*) Oooh, dat is nu spijtig. Maar ik weet dat jullie op een genomen besluit niet terugkomen dus... tot een volgende keer.

ANGELE: Kom Staf, Odilon we zijn weg.

(*Odilon onmiddellijk recht, Gustave blijft zitten*)

Staf! We zijn weg.

(*Staf drinkt vlug zijn laatste borrel op*)

Awel,...een plezant feestje.

(*Odilon, Angéle en Gustave af*)

ANTOINE: Waar dat ons Eugenie haar gedachten zijn om die uit te nodigen, dat weet ik toch niet.

ETIENNE: In de grond zijn dat misschien brave mensen.

ANTOINE: In de grond zijn het allemaal brave mensen. Als ge nog even mee de tafel afruimt, krijgt ge zo dadelijk een glas wijn.

ETIENNE: Voor een glas van uwe wijn, stofzuig ik zelfs.

(*Terwijl de mannen de tafel afruimen, komen Martine en Eugenie terug binnen. Martine zet zich in driezit*)

EUGENIE: Zijn ze weg?

ANTOINE: Ja, ik kon ze niet meer tegen houden.

EUGENIE: Ge zult wel erg uw best hebben gedaan.

ANTOINE: Ik kon ze moeilijk vastbinden hé. Hoe is het met ons Tinneke?

MARTINE: Al wat beter pa.

ANTOINE: Blijven jullie hier rustig zitten. (*duwt zijn vrouw op de zetel naast Martine*) Etienne en ik doen samen de afwas wel. (*beide mannen met borden af*)

EUGENIE: (*tegen Martine*) Ik denk dat gij wel wat te vertellen hebt, nietwaar?

MARTINE: Ja ma.

EUGENIE: Zeg maar op. Weet de vader ervan?

MARTINE: Ja ma.

EUGENIE: En wil hij het kind ook?

MARTINE: Ja ma.

EUGENIE: Als ge nu de hele tijd niets anders gaat zeggen dan "ja ma" dan geraken wij met ons gesprek nooit klaar voor die afwas gedaan is. De vader weet het, hij wil het kind, wat is er dan verkeerd? Er mankeert toch niets aan hem?

MARTINE: Neen, 't is een heel charmante lieve man met een goede broodwinning en... hij ziet mij toch zo graag. (*begint te snikken*)

EUGENIE: Nu snap ik het helemaal niet meer. Als dat dan zo een fantastische man is, waarom brengt ge hem dan eens niet mee naar huis?

MARTINE: Dat is juist het probleem, hij komt hier al thuis.

EUGENIE: Nu snap ik het. 't Is Odilon.

MARTINE: Odilon!!!! Neen, 't is Etienne.

EUGENIE: (*roept*) Etienne!

ANTOINE: *(steekt hoofd door het deurgat)* Moeten jullie Etienne hebben? Ik heb hem juist even naar de winkel gestuurd het wasmiddel was op. *(komt binnen)* Maar Martinneke, is die onpasselijkheid nu nog niet gedaan, *(legt zijn arm op haar schouder)* Vertel maar eens tegen papa, wat scheelt er?

(Martine rukt zich nog harder huilend los en gaat af langs de deur van het appartement)

ANTOINE: Als er hier nu eens iemand kan uitleggen wat ik weer verkeerd gedaan heb.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

